

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 298/2016
09.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „АА“ у стечају, ..., против туженог Привредно друштво за производњу, трговину и услуге „ББ“, ..., кога заступа Богољуб Петровић, адвокат из ..., ради побијања правних радњи, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж.5113/14 од 18.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж.бр.5113/14 од 18.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Лесковцу П 982/13 од 03.02.2014. године, у ставу један изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се стави ван снаге Уговор о преносу удела, оверен код Основног суда у Лесковцу под Ов.бр. .../... од 03.08.2011. године, а закључен дана 01.08.2011. године између „АА“, ... и „ББ“, ..., укупне вредности 2.052.260,00 еура и да наведени уговор нема дејство према стечајној маси, као и да се наложи Агенцији за привредне регистре да изврши брисање уписа основног капитала и уписа свих промена, извршених на основу Уговора о преносу удела закљученог дана 01.08.2011. године, као неоснован. Ставом два изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 301.500,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж.5113/14 од 18.02.2016. године, преиначена је наведена првостепена пресуда и пресуђено да се усваја тужбени захтев и ставља ван снаге Уговор о преносу удела, оверен код Основног суда у Лесковцу под Ов.бр. .../... од 03.08.2011. године, а закључен дана 01.08.2011. године између „АА“, ... и „ББ“, ..., укупне вредности 2.052.260,00 еура и утврђује да наведени уговор нема дејство према стечајној маси. Такође је наложено Агенцији за привредне регистре да се изврши брисање уписа основног капитала и уписа свих промена извршених на основу Уговора о преносу удела закљученог дана 01.08.2011. године и

обавезан тужени да плати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 780.000,00 динара.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битних повреда парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове није тражио нити определио.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе. Такође, истичући повреде поступка у погледу оцене доказа, ревидент указује на релативно битне повреде евентуално учињене у првостепеном поступку које ревизијски суд нема овлашћења да цени.

Према утврђеном чињеничном стању у првостепеном поступку стечајни дужник овде тужилац као преносилац, је дана 01.08.2011. године закључио Уговор о преносу удела са предузећем „ББ“ из ... овде туженим као стицаоцем. Наведеним Уговором пренет је целокупни новчани и неновчани капитал од стране преносиоца овде тужиоца као јединог члана предузећа „ВВ“ из ..., на стицаоца овде туженог без накнаде, а након непуна два месеца је решењем Привредног суда у Лесковцу Ст.бр. 737/10 од 26.09.2011. године над стечајним дужником „АА“ из ... отворен поступак стечаја. Према регистру дужника Народне банке Србије на дан отварања стечаја над „АА“ из ... регистрована су потраживања трећих лица у износу од укупно 72.091.615,52 динара, а вредност имовине пренете спорним Уговором износи 2.052.560,00 еура у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем на дан уплате. Дана 08.08.2011. године код Агенције за привредне регистре на основу спорног Уговора регистрована је промена члана привредног друштва, тако што је иступио „АА“ из ..., а приступио нови члан „ББ“ из

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд одбија тужбени захтев у целости применом члана 123. Закона о стечају, уз образложење да тужилац није доказао да је закључењем спорног Уговора о преносу удела без накнаде нарушено равномерно намирење стечајних поверилаца, односно да су оштећени повериоци, те да је смањена имовина дужника.

Другостепени суд налази да је на утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право, те да су испуњени услови за побијање спорног правног посла, прописани чланом 119. и члана 124. Закона о о стечају, јер је у конкретном случају реч о бестеретном правном послу који је закључен са намером оштећења поверилаца, те је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев у целости.

Тужилац постављеним тужбеним захтевом побија своју правну радњу бестеретног располагања, јер је по његовим наводима, дошло до смањења његове имовине као стечајног дужника чиме су изгледи повериоца за намирење погоршани.

Имајући у виду напред наведено правилно је другостепени суд закључио да је у конкретној правној ствари тужилац имајући у виду утврђено чињенично стање, доставио довољно доказа у прилог чињеници да су испуњени предуслови за побијање правних послова и других правних радњи у стечају, а то су да је отворен стечајни поступак и да у стечајној маси нема довољно имовине за потпуно намирење стечајних поверилаца, те да је правни посао пуноважан. Такође, испуњен је један од општих услова побијања из члана 119. Закона о стечају, да је дошло до нарушавања равномерног намирења стечајних поверилаца или да се повериоци оштећују јер је у конкретном случају реч о бестеретном правном послу. Када се утврди да су испуњени наведени предуслови као и један од општих услова може се приступити побијању правног посла и других правних радњи стечајног дужника користећи се неким од основа који су предвиђени чланом 120. Закона о стечају као уобичајено намирење, чланом 121. Закона о стечају као неуобичајено намирење, чланом 122. истог Закона као непосредно оштећење поверилаца, чланом 123. као намерно оштећење поверилаца и 124. као послови и радње без накнаде или уз незнатну накнаду.

Дакле, имајући у виду да је у конкретном случају реч о бестеретном правном послу, то се у овом случају примењује одредба члана 124. Закона о стечају у смислу које тужилац није имао обавезу да доказује да је дошло до нарушавања равномерног намирења стечајних поверилаца, односно да су оштећени повериоци и смањена имовина дужника. Располагање без накнаде је свака чинидба стечајног дужника за коју стечајни дужник није примио одговарајућу противвредност, чиме се смањује стечајна маса. Смањењем стечајне масе оштећују се повериоци и располагања без накнаде су све радње, па и радња преношења удела у другом предузећу у вредности од скоро 2.500.000,00 еура, коју је предузео правни претходник стечајног дужника, а услед којих у његову имовину није ушло ништа као противвредност за оно што је његовим поступком изашло из имовине.

Код располагања без накнаде подносилац побојне тужбе не доказује ни позитивно знање ни скривљено незнање, ни код дужника ни код прибавиоца вредности. Код овог основа побијања постоји законска претпоставка да је дужник знао да бесплатним располагањем наноси штету повериоцима, а исто тако постоји законска претпоставка да је трећем лицу, односно кориснику било познато или могло бити познато да се таквим располагањем наноси штета повериоцима дужника. Како је у питању законска претпоставка, она је необорива, па су имајући у виду напред наведено, неосновани ревизијски наводи да је тужилац морао да доказује да је наведеним располагањем нарушено равномерно намирење стечајних поверилаца или да су повериоци оштећени, те је правилно другостепени суд закључио да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио одредбу члана 123. Закона о стечају, уместо одредбе члана 124. истог Закона.

Код испуњености предуслова и једног од општих услова из члана 119. Закона о стечају као и посебних из члана 124. Закона о стечају за побијање спорног Уговора о преносу удела, правилно је заључио другостепени суд да је основан постављени захтев, те преиначио првостепену пресуду у том смислу, те су неосновани ревизијски наводи да нису испуњени законски услови за усвајање постављеног туженог захтева.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. и 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић